

Kişiler:

ARIF: (30-40 yaş arası)

OĞUZ: (30-40 yaş arası)

KEMAL: (30-40 yaş arası)

TUĞRUL: (30-40 yaş arası)

Sahne:

Sağa ve sola ikişer tane konulmuş dđrt yatağın bulunduğu bir odadır. Hemen karşı tarafta bir masa ve dđrt sandalye vardır. Masanın arkasında duvara asılı televizyon durmaktadır. Televizyonun iki yanındaki pencereden ağağlar gđrđnmektedir. Sol tarafta demir bir kapı, sağ tarafta tuvalet/banyoya aÇılan ahşap kapı vardır. Son derece temiz ve őzenle dđřenmiř bir odadır.

(Arif uzanmaktadır. Kendine gelmeye başlar, yatağında doğrulur)

TUĞRUL – Kendine geliyor!

(Oğuz pencerenin önünde dışarı bakmaktadır. İlgisiz şekilde Arif'e bakar)

OĞUZ – Bunun bize hiçbir faydası olmayacak.

KEMAL – (Sinirli bir şekilde Oğuz'a) Onun bildiği bir şeyler olabilir. Ayrıca uyanmaması çok daha kötü.

OĞUZ – Ben uyanmasın demedim. Boşuna sinirleniyorsunuz. Bence onun da bir şeyden haberi olmayacak.

TUĞRUL – (Arif'in oturmasına yardım ederken) İyi misiniz?

ARİF – Neler oldu bana? Siz de kimsiniz? Neredeyim ben?

OĞUZ – Söylemiştim size, onun da hiçbir şeyden haberi yok!

KEMAL – (Masanın üzerinde duran sürahidenden bir bardak su doldurup Arif'e getirir) Şunu için iyi gelir. Kendinizi toparlayın da sorular üzerinde sonra konuşuruz.

ARİF – (Suyu alıp bir yudum içer) Anlamıyorum... Hastanede miyim? Son hatırladığım işten çıkıp eve gitmek üzere arabama bindiğim... sonrası yok.

OĞUZ – Ve bütün sorularımızın cevabını aldık.

TUĞRUL – (Arif'in omzuna elini koyarak) Doğrusu ben de bir şeyler bildiğinizi ummuştum. Neyse... biraz daha iyi misiniz şimdi?

ARİF – Bu bir şaka falan mı? Eğer öyleyse hiç komik değil. Ne bilmem gerektiğini bir türlü anlamıyorum. Burada neler döndüğünü anlatacak mısınız artık?

KEMAL – Aynı şeyi hepimiz sorduk. Ben uyandığımda Oğuz ayaktaydı. Ardından Tuğrul kendine geldi ve şimdi de siz. Bu arada tanışmıştık da olduk. Sizin adınız?

ARİF – Arif... fakat söylediklerinizden yine bir şey anlamadım.

OĞUZ – Anlayacak bir şey yok. Hepimiz senin gibi uyandık ve neden burada olduğumuzu bilmiyoruz.

ARİF – Nasıl yani?!

KEMAL – Oğuz'un söyledikleri doğru. Hiçbirimiz tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bir şekilde şuurumuzu kaybettiğimiz ve burada gözümüzü açtığımız. Örneğin ben iş yerinde çalışıyordum. Son hatırladığım şey masanın üzerinde duran suyu içtiğim. Ardından gözümü açtığımda buradaydım.

TUĞRUL – Ben evdeydim. Televizyon izliyordum. Uykum gelmişti ve yatağıma gitmeye üşendim. Sonrası, buradayım işte.

ARİF – (Oğuz'a dönerek) Peki siz?

KEMAL – Doğrusu biz de bilmiyoruz.

OĞUZ – Bunun hiçbir önemi yok. Şu an buradayım ve tek bildiğim bu.

TUĞRUL – Bizden gizlemenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Sizi tanımıyoruz bile...

ARİF – Bakın bu bir şakaysa gerçekten hiç komik değil. Gözümü açıyorum ve bilmediğim bir yerde üç kişiyle beraberim. Lütfen bu işin sorumlusu kimse ortaya çıksın. Yaptığınız şey hiç komik değil.

TUĞRUL – (Oğuz'a) Ayrıca bu işin sorumlusu bizmişiz gibi tuhaf tuhaf davranmanız hiç hoş değil. Alay etmenizi ya da bize sinirli olmanızı gerektirecek bir şey yapmadık.

OĞUZ – Böyle bir saçmalığı nasıl uydurduğunu anlamıyorum. Size değil burada bulunuyor olmaktan dolayı sinirliyim.

KEMAL – Tuğrul haklı, son derece anlamsız davranıyorsunuz.

(Arif kalkıp kapıyı açmaya çalışır)

TUĞRUL – Kapı kilitli boşuna uğraşma.

ARİF – (Kapıyı yumruklayarak bağırır) Açın şunu!

OĞUZ – Bu bizim aklımıza gelmemiştir. Hakikaten güzel fikir.

KEMAL – Bunu denedik, ne cevap veren var ne de kapıyı açan.

OĞUZ – Sen fark etmeden ben söyleyeyim. Masanın üstünde de bir not var. Şöyle diyor: İsteddiğiniz bir şey olursa kağıda yazıp kapının altından atın. Uygun bulunduğu takdirde isteğiniz karşılanacaktır.

ARİF – (Etrafına bakınır) Bu bir gizli kamera şakası olmalı ya da rüya görüyorum. Siz kimsiniz hakikaten? Tamam, bakın gerçekten korktum. İzleyenler yeterince gülmüştür. Lütfen şu işi bitirin de çıkalım artık buradan.

OĞUZ – Arif Bey bakın şu köşede bir kamera var. Gülümseyin...

KEMAL – Oğuz yaptığın şey hakikaten çok çirkin.

ARİF – (Yeniden kapıya vurmaya başlar) Açın sunu! Açın diyorum size...

TUĞRUL – İnan hepimiz denedik, hiçbir faydası yok bu yaptığının. Verdikleri ilaçtan dolayı seslere uyanmadın ama denedik...

ARİF – (Oğuz’u göstererek) Peki bu neden sürekli alay ediyor söyler misiniz? Neden bir şey anlatmıyor? Bir şeyler bildiğinden kesinlikle eminim. Bu işin altında her kim varsa onlarla bağlantılı. Ayrıca nasıl oluyor da ilk uyanan o oluyor?

(Herkes sessizce Oğuz’a bakar)

OĞUZ – Her şeyi böyle şak diye anlayacağını tahmin etmemiştim. Oysa sizinle vakit geçirebilmek için bu kadar plan yapmıştım. Tüh... desenize boşa gitti onca emek. Durun, kapıyı açayım da çıkın bari.

KEMAL – Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sarkazm yapacak bir durum yok ortada. Basit bir soru sordu Arif.

TUĞRUL – Herkes kim olduğunu anlatırken senin anlatmaman ilginç. Bundan dolayı şüphelenmiş olmamızın nesi sana tuhaf geliyor onu anlamadım. Haksız mıyım beyler?

ARİF – Ne olduğunu anlatmak zorundasın!

OĞUZ – Hiçbir şeyi anlatmak zorunda değilim. Birkaç saat öncesine kadar sizi tanı mıyordum bile. Şimdi size karşı bir sorumluluğum varmış gibi yapmanız son derece anlamsız. Tek istediğim buradan çıkıp gitmek, hepsi o!

ARİF – Biz de burada kalmak istemiyoruz. Söylediğin şey bizim için de geçerli.

TUĞRUL – Eğer senin bu işle bir bağlantın yoksa neden söylemek istemiyorsun anlamış değilim.

OĞUZ – Bu işle bir bağlantım olsa pekala bir hikaye uydurabilirim değil mi? Böyle ahmakça bir şeyi nasıl söylersin anlamıyorum. Madem bu işle bir bağlantım var, neden sizinle beraber kendimi buraya kilitleyeyim?

KEMAL – Beyler lütfen sakın olalım lütfen. Oğuz bizi anlamak zorundasın, seni bir şeye zorlamak istediğimiz için değil, neler olup bittiğini anlamak için ısrar ediyoruz. Normal bir zamanda alaycı ya da ketum davranman bir problem olmaz ama durum ortada. Seni direkt olarak bir şeyle suçlamıyoruz, sadece kim olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz.

TUĞRUL – Kemal haklı. Seni yanlış anlamış olsak bile bunu gidermek için hiçbir şey yapmıyorsun. Sonra dönüp bizimle alay ediyorsun.

ARİF – Siz ne dersiniz deyin ben kim olduğundan eminim.

OĞUZ – Kimmişim?!

ARİF – Bu pisliğin içindekilerden birisin!

OĞUZ – Sen ne diyorsun be!

(Kısa süreli bir itiş kakış yaşanır. Kemal ve Tuğrul ikisini ayırarak, birbirlerinden uzaklaştırır)

OĞUZ – Pekala... madem böyle oynamak istiyorsunuz oynayalım. Gece her zamanki gibi dışarı çıkmıştım. Sürekli gittiğim bara gittim, bir şeyler içtim ve ardından eve döndüm. Hiçbir anormallik ya da tuhaflık hissetmedim. Sinem; yani eşim, gece annesini ziyarete gitmişti. Doğruca yatağa gittim ve uyudum. Uyandığımda hepimiz baygındınız. Tek bildiğim bu... size Arif uyanmadan önce de söyledim, cevap nedir bilmiyorum ama bizim aramızda birinde değil. Etrafınıza dikkatli bakın,

odadaki her şey dikkatle seçilmiş. Pencerelelere dikkat edeniniz oldu mu bilmiyorum ama kırılmaz olduklarını söyleyebilirim. Bu oda çıkamamamız için yapılmış.

(Sessizlik)

ARİF – Söylediklerinin hiçbir mantığı yok. Neyse bu işin gerçeği söylemek zorundasın!

OĞUZ – Bu iş giderek komikleşiyor. Sizin anlattıklarınız mantıklı oluyor ama benimki olmuyor öyle mi?

KEMAL – Oğuz haklı, neticede her birimiz benzer hikayeler anlattık. Onun hikayesine inanmamamız için bir sebep yok. Burada hepimiz aynı durumdayız.

TUĞRUL – Boş yere kimseyi suçlamaya gerek yok. Bence biraz sakinleşmeliyiz.

ARİF – Sanırım haklısınız. Sinirlendiğim için oluyor bunlar galiba. Oğuz sen de kusura bakma.

KEMAL – Herkes şu masaya bir otursun. Ne olup bittiğini anlamaya çalışalım. Komedi programı dahil, aklımıza gelmeyen son derece saçma bir olayın içinde bile olabiliriz. Şunu enine boyuna bir konuşalım.

OĞUZ – Bunun hiçbir şeye çare olmayacağından eminim ama bu sefer itiraz etmeyeceğim.

(Hepsi birer sandalye çekip masaya oturur)

KEMAL – Önce sakin kafa ile bildiklerimizi sıralayalım diyorum. Böylece gözümüzden kaçan bir şey varsa fark edebiliriz belki. Şimdi, burada uyanmadan önce hiçbirimiz yaptıklarımızdan farklı bir şey yapmadık ya da hissetmedik öyle değil mi?

(Sessizlik. Hepsi bir süre düşündükten sonra Kemal'i onaylar)

KEMAL – Pekala... bence bu noktada atladığımız bir şey var. Başımıza gelen şey sıradan olmadığına göre bunun öncesinde de sıra dışı bir şey olmuş olmalı. Ufak da olsa bir şey...

OĞUZ – Hep söylüyorum ama yanlış anlıyorsunuz. Bunları düşünmek bize bir şey kazandırmayacak, burada bulunma sebebimizi çözeceğimize nasıl kurtulacağımızı düşünmeliyiz.

ARİF – Oğuz haklı. Diyelim ki herhangi birimiz burada olmasına neden olan adamı ya da adamları hatırladı. Bunun ne faydası olacak anlamış değilim.

KEMAL – Neden burada olduğumuzu çözebilirsek, nasıl çıkacağımızı da çözmüş olmaz mıyız?

(Sessizlik)

ARİF – Bir türlü kafamı toparlayamıyorum. Yaşadığım şeye hala inanasım gelmiyor. Bu çok saçma! Bilmiyorum, inanın şu an her söylediğiniz mantıklı geliyor.

TUĞRUL – Birileri bizi izleyip gülüyor gibi geliyor bana.

KEMAL – Doğrusu benim de içimde öyle bir his var sürekli. Sanki birazdan kapı açılacak ve birileri içeri girecek.

TUĞRUL – Hatta üçünüz de bu işin içindeymişsiniz gibi.

OĞUZ – Aynı şeyleri düşündüm ilk uyandığım da fakat görünen o ki hepimiz birbirimizden kuşkulandık.

TUĞRUL – Bunu bir kenara yazıp devam edelim derim. Eğer bir itirazınız yoksa tabii?

OĞUZ – Etrafa bakınca ve anlatılanları dinleyince kamera şakası olması bana pek makul gelmiyor ama buna bir itirazım yok.

KEMAL – O halde daha sonra konuşmak üzere bu konuyu erteleyip devam ediyorum. Şimdi sizden ricam herkesin hayatına dair bir şeyler anlatması. Böylece yersiz şüpheleri de gidermiş oluruz diye düşünüyorum. Eğer düşündüğümüz gibi kendimiz gerçek diğerlerimiz uydurma karakterlerse böylece ortaya çıkmış olur.

ARİF – Uzun süre burada kalacaktınız gibi konuşuyorsunuz. Söylediğiniz şeyin bir kurgu olmadığından nasıl emin olabilirim. Tuğrul’un dediği gibi buradaki üç kişi uydurma karakterlerle pekala kurgulanmış hikayelere çalışmış olabilirler. Öyle değil mi?

TUĞRUL – Tavsiyeniz nedir peki? Nasıl aşacağız böyle bir sorunu?

ARİF – Az önce de söyledim. Sürekli burada uzun müddet kalacaktınız gibi konuşuyorsunuz. Neden birbirimizi tanımak için ya da güven problemini aşmak için uğraşalım? Diyelim ki dördümüzde bu oyunun parçası değiliz ve kendi irademiz dışında buraya getirildik. Tamam... O halde asıl sormamız gereken soru şu değil mi: Bunu kim, neden yapsın?

OĞUZ – Aklıma bir sürü yanıt geliyor doğrusu ama...

TUĞRUL – Kamera şakası?

KEMAL – Eminim soruna bir cevabın vardır Arif. Onu duymak isterim.

ARİF – Hiçbir mantıklı neden yok öyle değil mi, en azından bu kadarını biliyoruz. Kimimiz orada, kimimiz şurada şuurumuzu kaybedip buraya geldik. Bunun tek bir mantıklı açıklaması var, Tuğrul’un söylediği şey. Oğuz sana gelince. Sürekli yaşadığımız şeyin başka bir nedeni olduğunu, kamera şakası gibi basit bir şey olamayacağını iddia ediyorsun. Elindeki tek delil de odanın fazla özenli olması ya da öyle şeyler. İyi de zaten başarılı bir şaka böyle yapılır. Öyle değil mi?

OĞUZ – Bazı gözlemlerim var ama benimki daha çok bir his. Anlamlandıramadığım bir şeyler var. Umarım sizin dediğiniz gibidir ve umarım bizi izleyenler eğleniyordur.

ARİF – Sizi bilmiyorum ama Kemal’in bu işin içinde olduğundan eminim. Bizi başka bir şeyin içinde olduğumuza inandırmaya çalışıyor gibi geliyor.

KEMAL – Bu fazlasıyla komik işte, Oğuz’dan sonra beni mi fail seçtin. Sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum. Oturup konuşmadan nasıl anlayabiliriz.

ARİF – Rica ediyorum bir etrafına ve yaşadığımız şeye bak. Bunun basit bir saçmalık olmanın ötesinde ne gibi bir manası olabilir ki? Kim bizi alıp bir yere kilitlesin. Anlayacak bir şey yok ortada.

TUĞRUL – Ya sapığın biri yaptıysa bunu? Ya düşündüğümüz gibi değilse?

ARİF – İyi de niye yapsın? Hele de bir sapık veya manyaktan bahsediyorsak eğer, bize acı çektirmesi ya da ona benzer bir şey yapması gerekmez mi? Ortada olan şey sadece komik. Gerçi bizim açımızdan değil ama dışarıdan bakınca komik duruyor olmalı.

OĞUZ – Ben çay içeceğim, siz bir şey istiyor musunuz?

(Hepsi şaşırıp Oğuz’a bakar)

OĞUZ – Notu unuttunuz galiba. Bir şey istersen kağıda yazıp kapının altından atın yazmıyor muydu? Madem eğleniyorlar biz de vakit dolana kadar bir şey içelim bari. Başka bir şey isteyen yoksa herkese çay söylüyorum.

(Kısa süre duraklar)

OĞUZ – Tamam o halde, herkese çay.

KEMAL – Bu durumda ne yapmamızı öneriyorsun Arif? Tabi işbirlikçi olarak beni cezalandırmak gibi bir niyetin yoksa, öğrenebilir miyiz?

ARİF – Senin yüzde yüz işbirlikçi olduğunu söylemedim, sadece tahminimi dile getirdim. Bunda alınmanı gerektirecek bir şey yok. Soruya gelince tek yapmamız gereken şey oturup beklemek.

TUĞRUL – Tamam beklemesine bekleyelim de ne kadar bekleyeceğiz? Bu eşek şakasının ne zaman biteceğini nasıl bilebiliriz ki?

OĞUZ – Bir şaka komik olmadığı anda bitmiştir zaten öyle değil mi? O halde yapmamız gereken tek şey sakince oturup beklemek. Muhtemelen çaylarımız gelene kadar çıkmış oluruz, tabi gerçekten gelirlerse.

ARİF – Kesinlikle öyle! Ben çay geleceğinden bile emin değilim. Çok sürmez bu saçmalık artık.

TUĞRUL – Yalnız kim organize ettiyse bunu çıkınca iki çift lafım var.

KEMAL – Sanırım benden bahsediyorsun. Birden bire baş şüpheli haline geldim.

OĞUZ – Şüpheli hareketlerin var çünkü Kemal.
KEMAL – Fark etmeyeceğinizi düşünmüştüm.

(Kapının altında küçük bir kapak açılır. İçinde dört bardak bulunan bir tepsi yavaşça içeri itilir)

TUĞRUL – Bakın! Gerçekten çay yolladılar.

KEMAL – Görünen o ki tahmin ettiğinizden biraz daha uzun sürecek burada kalmamız. Hala komik olduğumuzu düşünüyor olmalılar.

ARİF – Şaka kavramlarının tuhaf olduğu aşikar. O yüzden çok da yadırgamamak lazım.

OĞUZ – Madem öyle, çaylarımızı içelim bari. Ben ısmarladığıma göre dağıtımını da ben yapayım.

(Sahne kararı)

OĞUZ – Size söylemiştim, basit bir şakaya benzemiyor diye.

TUĞRUL – Ne o zaman? Neden böyle bir saçmalığın içindeyiz?

OĞUZ – Bilmiyorum... keşke bilebilseydim.

ARİF – Bir şey biliyorsan söylesen iyi olur Oğuz. Hakikaten delirme aşamasına geldim.

OĞUZ – Benimki sadece bir histen ibaret. Şuurumuzu kaybetmeden önce bize ilaç verildiği kesin.

Aslına bakarsanız bu çok riskli bir şey. Basit bir ilaca bile insanların tepki verip öldüğünü duymuşsunuzdur. Fakat bunu planlayan her kimse böyle bir riski göze almış. Sonra bu oda. Çok önceden düşünülmüş ve hazırlanmış. Bilmiyorum... bunları üst üste koyunca...

KEMAL – Birilerinin bize ne olduğunu anlatması gerek artık! Bir günü geçti sanırım değil mi?

TUĞRUL – Bir günü geçti galiba. Hava bulutlu, güneşi göremiyorum ama öğleyi geçtik gibi geliyor.

OĞUZ – Galiba öyle. Fakat ben uyandığımız zamanın sabah olduğundan da emin değilim.

ARİF – Beyler bir şeyler yapmamız lazım. Burada oturup bekleyecek miyiz?

TUĞRUL – Ne yapabiliriz ki? Eğer aklında bir şey varsa söyle.

ARİF – Bilmiyorum ama böyle bekleyip duramayız.

KEMAL – Aslında yapılacak şey basit. Ya bizi buradan çıkarmalarını bekleyeceğiz ya da kendimiz çıkmaya çalışacağız. Yapılacak başka bir şey yok.

TUĞRUL – İyi de nasıl çıkacağız?

OĞUZ – Çıkmanın o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

ARİF – Ne yapalım Oğuz, burada ölene kadar bekleyelim mi?! Ne kadar sürecek mesela bu iş, bir hafta... bir ay... bir yıl...? Ne kadar bekleyeceğiz dışarıdaki manyakların bizi serbest bırakmasını?

OĞUZ – Bana bağırman gerekmiyor. Sadece kolay olmayacağını söyledim. Ayrıca o bahsettiğin dışarıdaki manyaklar bizi odaya koyarken bunu düşünmüştür değil mi?

ARİF – Ne demeye çalışıyorsun sen! Senin olabilir ama benim burada ölmeye niyetim yok.

TUĞRUL – Beyler biraz sakın olsak. Birbirimize bağırmanın hiçbir faydası yok.

KEMAL – Tuğrul doğru söylüyor. Oturup sakinleşelim olur mu?

ARİF – Kemal tam olarak kim senin burada lider olmana karar verdi bilmiyorum ama ne zaman sakinleşeceğimi ya da sinirleneceğimi sana soracak değilim!

OĞUZ – Kafana göre herkese bağırma yetkisini sana kim verdiyse o vermiştir Kemal'e de yetkiyi belki.

ARİF – Ne diyorsun lan sen!?

(Arif Oğuz'un üstüne yürür. Tuğrul ve Kemal onları tutar)

KEMAL – İkiniz de kesin sesinizi! Şimdi herkes oturup sakinleşecek sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz.

TUĞRUL – Evet beyler lütfen... bunun bize bir faydası yok.

OĞUZ – O zaman şu aşağılık herifin ağzını kapatın mesela.

ARİF – Düzgün konuş!

KEMAL – (Bağırarak) Kesin dedim!

(Sessizlik olur)

KEMAL – Herkes oturup sakinleşsin. Aksi halde hiç istemediğim şeyler yapacağım!

ARİF – Bizi mi tehdit ediyorsun!?

KEMAL – (Arif’e doğru yürür) Tehdit etmiyorum. Başınıza geleceklere söylüyorum!

TUĞRUL – Tamam sakin olalım artık. Yeterince problemimiz var beyler, bir de birbirimizi yemeyelim.

KEMAL – Herkes bir yere otursun önce.

OĞUZ – Pekala ama söyleyin ona...

KEMAL – Oğuz!

TUĞRUL – Hadi Oğuz otur şöyle. Arif sen de lütfen. Şimdi sinirlisiniz biliyorum ama birbirinize karşı anlayışlı olmak zorundasınız. Aksi halde buradan çıkamayız. Her ne olursa olsun birlik olmamız lazım

KEMAL – Hepimizin amacı buradan bir an evvel kurtulmak. Öyle değil mi?

(Sessizlik)

KEMAL – Cevap versenize! Oğuz öyle değil mi?

OĞUZ – Evet... neticede sonsuza kadar burada kalmak istemiyorum.

KEMAL – Arif?

ARİF – Elbette ki öyle.

TUĞRUL – Bana sormana bile gerek yok.

KEMAL – O halde neden birbirinize bağırıp duruyorsunuz? Yaptığınız şey çok anlamsız. Oğuz önce sen ne demek istediğini anlatır mısın tam olarak?

OĞUZ – Benim söylemeye çalıştığım şey şu: Zemin katta bir yerde değiliz, bunu pencereden dışarı bakarak anlamak mümkün. Muhtemelen birinci katta bir odadayız. Bu demektir ki burada ya bizden başka tutulan birileri var ya da tek başımızayız. Fakat her iki halde de şu muhakkak: Bizi tutmak için özel hazırlanmış bir yer burası. Dün gece pencereden dışarıya baktınız mı bilmiyorum ama epey uzak da olsa şehrin ışıkları gözüküyor. Şehrin dışında özel bir arazinin ortasında olduğumuz kesin. Camların kırılmaz olduğunu daha önce söylemiştim. Deneyebiliriz ama hiçbir şeye yarayacağını sanmıyorum. Elimizde onları kıracak kuvvette bir şey yok. Kapıya gelince, sanırım bir şey söylemem gerekmiyor. Banyoda pencere zaten yok. Tüm bunları üst üste koyunca fazla ümitvar olamıyorum haliyle. Kısaca böyle bir şey.

(Sessizlik)

ARİF – Bu kadar ayrıntılı düşündüğünü tahmin etmemiştim.

TUĞRUL – Oğuz ne diyorsun yani, çıkamayacak mıyız buradan?

OĞUZ – Bilmiyorum... Tek bildiğim zor olacağı.

KEMAL – Demek ki birbirimizin ne dediğini dinlersek gereksiz gerginlikler olmayacak. Ayrıca söylediklerini üst üste koyunca haklılığın su götürmez şekilde ortaya çıkıyor. Ama dört kişiyiz değil mi, el ele verirsek becerebiliriz gibi geliyor.

TUĞRUL – Neden bizi buraya koyanlarla iletişim kurmaya çalışmıyoruz? Yani ne bileyim, belki bir şekilde iletişim kurmayı başarırız neden burada tutulduğumuzu da anlamış oluruz.

OĞUZ – Nasıl!? Doğrusu ben her fikre açığım ama nasıl iletişim kuracağız?

ARİF – (Ayağa kalkıp bağırmağa başlar) Aşağılık herifler! Bizi izlediğinizi biliyorum. Ne istiyorsanız ortaya çıkıp söyleyin! Bu kadarlık cesaretiniz olsun en azından.

KEMAL – Bağırmanın işe yarayacağını sanmıyorum.

ARİF – Ne yarayacak Kemal? Delireceğim yemin ediyorum... ne yarayacaksa söyle onu yapalım. Ne istiyorlar bizden?

TUĞRUL – (Ayağa kalkıp bağırır) Cevap versenize! Ne istiyorsunuz bizden?

OĞUZ – Bir şey istersek yazıp göndermemizi söylemişlerdi. Bence deneyebiliriz.

KEMAL – Fena fikir değil. En azından denemekle bir şey kaybetmeyiz.

ARİF – Bakın işte bu da bana mantıklı gelmedi. Öylece soracağız ve cevap mı verecekler?

TUĞRUL – Kemal’e katılıyorum, demekle bir şey kaybetmeyiz.

OĞUZ – Tamam, o halde yazıp atalım. Ne soracağız?

KEMAL – Neden burada olduğumuzu ve ne istediklerini söylesinler. Bunları öğrendikten sonra meseleyi çözmek için gerekenleri yapabiliriz. Sizin aklınızda başka bir şey varsa tabii...

TUĞRUL – Yok... bence uygun.

ARİF – Evet, önce bu iki temel sorunun yanıtını almalıyız, gerisi kolay. Doğrusu yanıt alabileceğimizi sanmıyorum ama deneyelim.

TUĞRUL – Yaz da yollayalım hadi.

(Kapının altından bir kağıt atılır)

KEMAL – İçeri bir kağıt atıldı.

(Oğuz oturduğu yerden kalkıp kağıdı okur. Hiçbir şey demeden Arif’e uzatır)

TUĞRUL – Eee... ne yazıyor, bize de söylesenize.

ARİF – Sadece isteklerimizi yazabilirmişiz. Hiçbir soruya yanıt verilmeyecekmiş. Hepsi bu kadar

(Kağıdı Tuğrul’a uzatır. Tuğrul kağıdı okuyup Kemal’e verir)

TUĞRUL – Bu delilik!

KEMAL – İşte bunda çok haklısın. Düşündükçe başka bir cevap gelmiyor insanın aklına. Anlam veremediğimiz bir deliliğin içindeyiz.

OĞUZ – En azından bizi dinlediklerinden eminiz artık. Kim olduklarını bilmesek de bu kadarını biliyoruz en azından.

ARİF – Hiçbir faydası olmasa da...

OĞUZ – Muhtemelen sadece dinlemekle kalmıyorlardır. Bir yerlerde kamera olması da mümkün.

KEMAL – İlk aklımıza gelen kamera şakası olduğundan etrafa epeyce bir dikkat etmiştim ama öyle bir şey gözüme ilişmedi.

TUĞRUL – Tamam ama niye yapıyorlar bunu?

ARİF – Keşke bilebilseydim ama hiçbir fikrim yok.

KEMAL – Pekala... denememiz gereken şeyi denedik. Dışarıdakilerden cevap alamayacağımız ortada. Geriye tek bir şey kalıyor.

ARİF – Bir şekilde dışarı çıkmayı kastediyorsun sanırım?

(Oğuz kağıda bir şeyler yazmaya başlar)

TUĞRUL – Bir şey mi isteyeceksin yoksa cevap alabileceğin bir şey mi aklına geldi?

OĞUZ – Aklıma gelen bir iki şey.

(Kağıdı Tuğrul’a uzatır. O okuduktan sonra diğerlerine verir)

ARİF – (Kağıdı buruşturup) Bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum.

KEMAL – Arif haklı, nasıl olsa harekete geçince fark edeceklerdir. Söylediklerimizi bile dinlediklerine göre.

TUĞRUL – Yani ne diyorsunuz şimdi? Açık açık mı konuşalım. Dinleniyoruz ama bu kesin.

KEMAL – (Oğuz’a döner) Ayrıntılı ve uzun vadeli bir şey yapamayız değil mi?

OĞUZ – Doğru... şartlar böyleyken yapamayacağımız kesin.

KEMAL – O halde...

ARİF – Başlayalım...

TUĞRUL – Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum şu an.

OĞUZ – Haklısınız, hadi dağıtalım şu camları ve gidelim buradan.

TUĞRUL – İşte şimdi oldu!

(Arif sandalyeyi alıp elinde şöyle bir tartar)

ARİF – Bakalım dediğin kadar sağlamlar mıymış Oğuz?

KEMAL – (Diğer sandalyeyi alır) Göreceğiz!

OĞUZ – Umarım değildir.

(O sırada odaya gaz verilir)

TUĞRUL – Bu ses de ne!?

OĞUZ – Sa... sanırım bir tür gaz.

KEMAL – Gözler...

(Kemal yere yığılır. Ardından diğerleri yere düşer ve sahne kararır)

(Tuğrul pencerenin önünde dışarı bakmaktadır)

TUĞRUL – Şehrin ışıkları çok güzel görünüyor bu gece.

KEMAL – Doğrusu benim için her gece güzel görünüyorlar. Haricimizde bir yerlerde yaşamın devam ettiğinin en büyük delili...

OĞUZ – Acı çektirmek için görmemizi istemişler gibi gelmiyor mu size de?

ARİF – Bu odadaki her şey onun için planlanmış zaten. Bir tek ışıklar olsa keşke.

TUĞRUL – Doğru söylüyorsun. Hala düşündükçe aklım almıyor.

KEMAL – İki haftayı geçtik değil mi?

TUĞRUL – Dün iki hafta doldu.

OĞUZ – Düşünmemeye çalışıyorum ama elimde değil. Sizce bunun bir sonu olacak mı? Yani ne bileyim bir noktadan sonra birileri çıkıp “Tamam, artık çıkabilirsiniz” diyecek mi acaba?

KEMAL – Doğrusu içimizde ayrıntılara en çok dikkat eden sensin. En azından şimdiye kadar hiçbir tahmininde yanıldığımı da görmedim. Sanırım zihnindeki cevap belli.

OĞUZ – Doğrusu evet... ama sizden de duymak istiyorum.

ARİF – Giderek umudumu kaybediyorum desem yalan olmaz.

TUĞRUL – Nasıl yani Arif? Ölene kadar burada mı kalacağız diyorsun?!

KEMAL – Daha açık söyleyemezdi herhalde. Öyle değil mi Arif?

ARİF – Ne yazık ki evet...

OĞUZ – Bu kez aynı fikirdeyiz.

TUĞRUL – Saçmalamayın... yani tamam, son derece tuhaf ve anormal bir durum içinde olduğumuz kesin ama ölene kadar nasıl burada kalacağız? Yıllar boyunca birilerinin bize yemek getirmesi, ne bileyim hastalandığımızda bakması lazım.

OĞUZ – Hayatımızın sonu derken doğal yollarla olması gerekmiyor.

TUĞRUL – Söylediğin çok korkutucu...

KEMAL – Bir o kadar da gerçek ama. Burada açlıktan ölmemizi sağlayabilirler ya da ne bileyim bayıltıkları gibi zehirli bir gaz verip...

TUĞRUL – Lütfen başka şeylerden bahsedelim... lütfen!

ARİF – Doğrusu aynı fikirdeyim.

TUĞRUL – Bizi izlediklerini, dinlediklerini biliyoruz. Akıllarına sokmayalım böyle şeyleri.

OĞUZ – Böyle bir şeyin olası ihtimal dahilinde olduğunu bile düşünmüyorum. Umalım da planları o şekilde olmasın. Bizim onlara fikir verme gibi bir durumumuz yok.

TUĞRUL – Hadi başka bir şeyden bahsedelim ya da bir şey içelim. Yemeği yeni yedik ama tatlı bir şeyler?

KEMAL – Burada bulunmayı mı hak ettik yoksa?

(Hepsi birden Kemal'e döner)

KEMAL – Biraz tuhaf ifade ettim. Yaptıklarımızın bedeli olarak mı buradayız acaba?

TUĞRUL – Bilmediğimiz ortak bir noktamız da olabilir.

OĞUZ – Tuğrul doğrusu biraz zorlama bir tahmin oldu bu. Ortak bir noktamız olsa bilirdik değil mi? Hadi hepimiz bilmesek bile, en azından aramızdan iki kişi ortak noktalarını bilirdi. Saçma...

TUĞRUL – Saçma veya değil. Sadece fikrimi söyledim. Dalga geçmen gerekmiyordu.

OĞUZ – Dalga geçmedim, sadece fikrimi söyledim.

ARİF – Aynı yerlerde okumadık, aynı mahallelerde yaşamadık, aynı iş yerinde bulunmadık.

Bunlardan en az birisinin olması gerekirdi söylediğin şeyin gerçekleşmesi için. Fakat Kemal'in söylediği... bilemiyorum. Düşünüyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Eğer bu bir cezaysa hak edecek ne yaptığımdan emin değilim.

KEMAL – Bir şeyin kefareti...

TUĞRUL – Yani?!

KEMAL – Yani demem o ki hiçbir şey boşu boşuna olmaz değil mi? Tamam belki yolda yürürken ayağınıza bir taş takılabilir ya da ne bileyim aniden telefonunuz bozulabilir. Böyle şeyler için tesadüfen oldu denilebilir ama yaşadığımız şeyin bunlarla bir alakası yok.

OĞUZ – Diyelim ki öyle, neden biz seçildik? Neden bir başkası değil, mesela neden sen ya da Arif?

KEMAL – Neden ben sorusu hep sorulur ama bir cevabı yoktur aslında. Aklımıza gelmeyen ve dördümüzü de tanıyan biri olabilir pekala. Ya da öylesine seçilmişizdir, bilemiyorum.

ARİF – Bir arkadaşım vardı. Son derece neşeli ve sağlıklı biriydi. Onun kadar maceraya düşkün birini görmedim şimdiye kadar. Sonra bir gün karşıdan karşıya geçerken araba çarptı ve bir bacağını kaybetmek zorunda kaldı. Hayattan elini ayağını çekti. O da sürekli bu soruyu sorardı: Neden ben?

KEMAL – İşte bunu demeye çalışıyordum.

TUĞRUL – Tamam da başına gelen şey bir suç veya günah yüzünden gelmedi ki. Karşıdan karşıya geçerken dikkat etseydi muhtemelen başına gelmeyecekti bu hadise. Senin söylediğin, bir suçun kefareti olarak burada bulunuyor olduğumuz.

KEMAL – Bundan emin olabileceğimizi sanmıyorum. Yani Arif'in arkadaşı için...

TUĞRUL – Bu fazlasıyla kaderci bir yaklaşım. Ayrıca konumuz Arif'in arkadaşının işlediği suç yüzünden Tanrı ya da başka bir güç tarafından cezalandırılıp cezalandırılmadığı değil.

OĞUZ – Aynen öyle. Başımıza gelenle Arif'in arkadaşına olanlar pek birbirine benzemiyor. Biz gayet bilinçli bir şekilde getirildik. Karşıdan karşıya geçerken dikkatsiz olduğumuz için ya da arabayı süren başka tarafa bakıyor diye değil.

KEMAL – Ve bu benim tezimi güçlendiriyor. Hadi dürüst olalım artık, şu an bir hapishanedeyiz. Öyle değil mi?

ARİF – Doğrusu ilk birkaç gün başka bir şey olabilir diye ümit etmeye devam ettim ama doğrusu bu. Şu an bir hapishanedeyiz.

TUĞRUL – O zaman birilerinin çıkıp suçumuzu söylemesi gerekiyor. Hapsedilecek hiçbir şey yapmadım. Kimsenin hayatına kast etmedim mesela.

ARİF – Emin misin?

TUĞRUL – Ne demek bu!? Tabi ki eminim.

KEMAL – Doğrusu ben o kadar emin değilim. Birkaç gündür sürekli bunu düşünüyorum. Bilerek ya da bilmeyerek birinin hayatını mahvetmediğinizden emin misiniz mesela?

ARİF – Böyle bakacaksak eğer masum olduğumu iddia edemem. Keşke olabilseydim...

OĞUZ – Aramızda bir suçlu mu var yani?

ARİF – Bir şeyleri çalmak, birini öldürmek gibi bilindik şeylerden bahsediyorsan eğer, öyle bir şey değil. Fakat masum da değilim.

OĞUZ – Ne demek istediğini anlamadım.

ARİF – Doğrusu anlatması zor. Oldu olası sınırlarıma hakim olamadım. Gerçi son bir yıldır bununla alakalı terapiye devam ediyorum. Sayısız insanla kavga etmişimdir herhalde.

OĞUZ – Doğrusu çok şaşırtıcı olmadı söylediğin.

TUĞRUL – Oğuz lütfen hiç sırası değil.

ARİF – Şaşırmadığıma eminim Oğuz. Burada da birkaç kez sınırlarıma hakim olamadım doğrusu. Kusura bakmayın lütfen. Bir de şunu düşünün ki bu iyi halim.

OĞUZ – İyi de bu suçlu olduğun manasına gelmiyor ki. Sınırlı olduğun manasına geliyor.

ARİF – Keşke o kadarla kalsaydı. Hakim olamadığım öfkem Aslı'nın, yani eski eşimin hayatını mahvetti. Öyle saçma sebeplere sinirlenip defalarca kalbini kırdım ki... hele bir buçuk yıl önce...

Bunu size anlatması çok zor.

KEMAL – Kötü bir şey yapmamışsındır inşallah!?

ARİF – Yeterince kötüydü. O gün neye sinirlenmişim hatırlamıyorum bile. Eve geldiğimde öfkem burnumdaydı. Evlilik yıl dönümümüzümü, farkında bile değildim. Tartışmaya başladık. Doğrusunu söylemem gerekirse, Aslı tartışmamış sadece sitem etmişti. Siz olsanız etmez miydiniz... sonra... sonrası öfkem giderek büyüdü ve ona vurdum. İnanın istememiştim. Ne olduğunu bile anlamadım.

TUĞRUL – İşte bu kötü olmuş...

ARİF – Evet... hem de çok kötü. Aslı benden ayrıldıktan sonra çok düşündüm. Önceleri sadece o gün içindi suçluluğum. Fakat zaman geçip düşününce daha önce fark etmediğin bir sürü şeyi fark ediyorsun. Neredeyse on yılını heba ettim, onu tek bir gün bile mutlu ettiğimden ya da bunun için çabaladığımdan emin değilim.

OĞUZ – Keşke pişmanlığını belli etseydin. Ne bileyim en azından...

ARİF – Nasıl!? Kelimelerle nasıl anlatacaktım ki bunu. Bir ara yazarak anlatmayı düşündüm ama cesaret edemedim. Neyse... ne için anlatmıştım bunları... ha evet! Kısaca haklısın Kemal, burada bulunmayı hak etmiş olabiliriz. En azından ben...

KEMAL – Doğrusu ben de çok farklı değilim. Eğer birinin hayatını heba etmekse konu, hem kendimin hem de Ebru'nun hayatına aynısını yaptım.

OĞUZ – Beyler bu bir günah çıkarma seansına dönmeye başladı. Ne faydası var bize?

TUĞRUL – Suçlu olduğumuz için burada olmamız gerçeği ortadayken tuhaf bir soru olmadı mı bu?!

OĞUZ – Birden bire nasıl gerçek oluverdi ki bu şimdi?! Birisi çıkıp söyledi de ben mi duymadım.

KEMAL – İster kabul et, ister etme bir sebebe tutunmalıyız Oğuz.

OĞUZ – Sebep mi arıyorsunuz, söyleyeyim: Bizi buraya tıkanlar! Tutunacak bir şey arıyorsanız onlara olan nefretinize tutunun.

ARİF – Keşke nefret soruların cevaplarını da getirseydi ama ne yazık ki burada bulunma nedenimizi açıklamıyor.

OĞUZ – Beyler hakikaten saçmalıyorsunuz!

TUĞRUL – Kemal sen bir şey anlatıyordun?

KEMAL – Ah evet... kadınlar. Hepsini aldattım. Çoğu zaman var olan ilişkiyi sabote etmenin en kolay yoluydu. Bir sürü konuşma ve karmaşadan kurtarıyordu. Gerçekten beni sevenler oldu aralarında ya da en azından öyle söyleyenler ama aldırmadım. Ebru ile tanışınca her şeye son vermeye karar verdim. İyi bir insan olacaktım. Sonra bir şekilde... bilmiyorum, neden yaptığımdan emin değilim ama defalarca onu aldattım.

ARİF – Fakat hala birlikteydiniz. Yanlış mı hatırlıyorum? Birkaç kez bahsettin ondan çünkü.

KEMAL – Evet... hala birlikteydik, doğru hatırlıyorsun. Tabi bizimkine birliktelik denebilirse. İki kez evi terk etti. Bir sürü kavga, stres ve onun getirdiği sağlık problemleri yaşadı. En son yalvar yakar geri döndürdüm. Peki bir şey değişti mi, hayır. Buraya düşmeden bir gece önce ofiste biriyle birlikte olmuşum. Umarım bensiz daha mutludur artık.

TUĞRUL – Korkak ve yalancı bir pisliğim. Para için her şeyi yaptım. Girdiğim tüm işlerde üstümdeki insanların gözüne girmek için her tür hileye başvurdum. Bir çok insanı işinden ettim. Bir çoğunun yapmadığı şeyleri üstüne attım. Para için her şeyi yaptım ve onun kadar hiçbir şeyi sevmedim. Tekrar çocukluğuma geri dönemezdim. Orada yaşadığım zorlukları hayal bile

edemezsiniz. Ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Keşke şu an o insanlara ulaşıp özür dileyebilseydim.

OĞUZ – Acınacak haldesiniz.

ARİF – Öfkemi bizden çıkarmaya çalışıyorsun.

OĞUZ – Ne bu şimdi? Terapiden bir alıntı mı!

KEMAL – Arif haklı. Özünde iyi bir insan olmadığını biliyorsun.

TUĞRUL – Asıl acınacak olan, insanlar kendi hatalarından bahsederken böyle bir tavır göstermen.

OĞUZ – Sizin yaptığınız şey hatalarımızdan bahsetmek değil, burada bulunma sebebiniz olarak onları göstermeniz. Resmen ahmaklık bu!

KEMAL – İçimizde en suçlu olan sen olmayasın yoksa. Belki de öfkenin sebebi budur.

OĞUZ – Kemal saçmalama!

ARİF – Kibirli, bencil ve kimsenin fikrini önemsemeyen birisi olduğunu söyleyebilirim. Bence bunlar yeteri derecede insanlara zarar vermiştir. Fazlasına ihtiyacı yok ki.

TUĞRUL – Doğru söz!

OĞUZ – Tamam... bu söylediklerinin hepsi doğru diyelim. Sen karını dövdün, Kemal aldattı ve Tuğrul insanların kuyusunu kazdı. Birileri bizi izledi, yaptıklarımızdan dolayı suçlu buldu ve buraya koydu. Ne için peki? Daha iyi bir insan haline getirmek için mi, suçlarımızdan dolayı pişmanlık duymamız için mi yoksa sadece ceza çekmemiz için mi? Ne olacak mesela ben bir ay, sen dört ay, öteki bir yıl kalınca mı cezamızı çekmiş olacağız? Hepsi doğru diyelim, neden dışarıdaki manyaklardan biri çıkıp suçumuzu yüzümüze söylemiyor? En adi suçluya bile bu hak tanınırken neden bize tanınmıyor?

TUĞRUL – Birkaç zekice soru da ben sorayım o zaman Oğuz! Tesadüfen burada bulunmadığımız bariz değil mi? Eğer birbiriyle bağlantılı olmayan dört kişiyi; hem de aynı gün, bayılıp daha önce hazırladığın bir odada gözlerini açmalarını sağlıyorsan daha önce takip etmen, ne yapıp ettiklerini bilmen gerekir değil mi? Cevap versene!

OĞUZ – Elbette ama...

TUĞRUL – O halde bu dört insanı tesadüfen seçmiş olamazsın. Neden olmasın diye sorabilirsin, sana onu da açıklayayım. En az dört ekip lazım. Bunların hazırlanması ve kimseye sezdirmeden dört kişiyi aynı odaya getirmesi lazım. Hadi bu gece sokağa çıkıp dört kişi bulalım diyerek yapamazsın bunu, bu bir. İkincisi, şu an bir hapisanede olduğumuz kuşku götürmez.

Özgürlüğümüzden mahrumuz. O halde buraya getirilme sebepimiz bir suçtan olmalı değil mi?

OĞUZ – Bakın anlatamıyorum. Tamam bizi takip ettikleri, ince bir plan yaptıkları kuşku götürmez. Fakat burada bir suçtan dolayı bulunmuyoruz. Söylediğiniz şeyler hapsedilmemiz için gerekçe olamaz.

ARİF – Sana göre olmayabilir ama birilerine göre gerekçe olduğu ortada.

OĞUZ – İncancınızı gerçek haline dönüştürüyorsunuz. Bir yerde perilerin olduğunu söyleyip, ardından orada peri görmeye başlayanlara döndünüz. Gerçeklikten kopmamalısınız.

KEMAL – Gerçekliğin içindeyiz zaten Oğuz. Sadece sen onu kabul etmek istemiyorsun.

(Sahne kararı)

KEMAL – Film mi izlesek acaba?

ARİF – Bilmiyorum... bir şeyler yapsak fena olmayacak.

OĞUZ – Geçen her yıl dönümünde biraz daha dibe yaklaşıyor muyuz gibi gelmiyor mu size de?

TUĞRUL – Ben artık kaldıramıyorum bunu galiba... Her geçen gün dışarısı biraz daha uzaklaşıp yok oluyor. Oradaki hayatımdan geriye ne kaldığını düşünüyorum bazen. Sanırım şu an kapı açılrsa ve dışarı çıksam geride hiçbir şey bulamayacağım ki o kapının ne zaman açılacağı bile belli değil.

KEMAL – Ben de bu aralar sık sık Ebru'yu düşünüyorum. Şimdi gidip durumu anlatsam kesinlikle inanmayacaktır. Büyük ihtimalle biriyle kaçtığını düşünüyordur.

ARİF – Keşke böyle düşünmesen. Bizi ayakta tutacak her şeye sarılmamız. Bitecek... bir gün elbet dışarı çıkacağız.

KEMAL – Umudumu korumaya çalışmaktan yoruldu. Duvarlar her şeyi yutuyor; düşüncelerini, Tuğrul'un dediği gibi geçmişini, geleceğini... her şeyi.

OĞUZ – Eskiden olsa böyle bir durumda olumlu şeyler söylemeye çalışırdım ama haklısınız. Yok oluyoruz. Sinem'i düşünmemeye çalışıyorum. Ne yapıp ettiğini, beni arayıp aramadığını. Keşke bizi öldürselerdi...

KEMAL – Keşke... bir kerede olup biterdi.

TUĞRUL – İyi ya da kötü, dışarıda sizleri bekleyecek birileri var. Belki şu an bile sizlere ulaşmak için çaba sarf ediyorlardır. Benimse hiç kimsem yok. Elimde yalanlardan ördüğüm bir hayat, ulaştığım sahte hedefler ve işe yaramaz banka hesapları var. Bomboş bir hayat geride kalan. Duvarların arkasından bakınca daha da anlamsızlaşıyor. Çıkabilsem her şeyi farklı yapardım. Fakat çok geç...

OĞUZ – Önünde sonunda çıkacağız... Tuğrul bunu kendine yapma. Hiçbirimiz senden farklı değiliz. Bunu kendine yapmamalısın.

KEMAL – Hadi film izleyelim. Bunları konuşmalıyım. En azından bugün...

(Tuğrul pencereye doğru gider)

TUĞRUL – Bütün şehirler geceleri güzel görünürmüş.

OĞUZ – Gel hadi, otur şöyle. Kemal'in fikri güzel, bir şeyler bulup izleyelim.

ARİF – Maç olsaydı bu akşam güzel olurdu.

(Kemal, Tuğrul'un yanına gider)

KEMAL – Hadi gel şöyle de oturalım. Hatta filmi sen bul ha, ne dersin?

TUĞRUL – Asıl neye üzülüyorum biliyor musunuz? Gerçekte sizden başka beni umursayan hiç kimse yok. Sadece nefretlerini yüzüme söyleyememiş insanlar var orada bir yerde. Hepsi o kadar...

OĞUZ – Yahu saçmalama da gel şöyle, iyice duygusal oldun.

ARİF – Evet, abartıyorsun bence de. Gel hadi

(Kemal Tuğrul'u tutup diğerlerinin yanına getirir)

KEMAL – Geç şöyle. Hadi sana bir şeyler söyleyeyim. En azından o kadarımı esirgemiyorlar.

TUĞRUL – Sigara kaldı mı?

ARİF – Var var... Oğuz ateşi versene.

OĞUZ – Film boşa verin, bir şeyler içelim. Ne dersin Tuğrul?

TUĞRUL – Olabilir...

KEMAL – Yazıp istiyorum. Özellikle bir şey ister misin?

TUĞRUL – Fark etmez, ne olursa.

(Kemal kağıda istediğini yazıp kapının altından atarken Tuğrul bir sigara yakar)

TUĞRUL – Geride bir şeyler bırakmadığımızı bilmek en üzücüsü. Düşünsenize aslında var olduğunuzu düşünüyorsunuz ama bir hiçten ibaretsiniz. Orada bir alan oluşturduğunuzu sanmanın yanılgısı. Oysa sadece oradasınız hepsi o... tıpkı bu odada bulunmak gibi. Dışarı çıktığımda geride ne kalıyor? Koca bir hiç...

ARİF – İnsanlığın ortak yazgısı bu anlattığın şey. Senin için farklı olduğunu düşünüyorsun ama herkes aynı durumda.

KEMAL – Arif doğru söylüyor. Aynı yerde, aynı durumdayız. Sadece sen farklı olduğunu düşünüyorsun. Oysa bu sadece bir his.

TUĞRUL – Aynı yerdeyiz, bu doğru. Fakat iyi ya da kötü birileri var hayatınızda. Benimse sadece ulaşmak için uğraştığım sahte hedeflerim oldu. Eminim şimdi yıllarımı harcadığım o makamlarda başkaları oturuyordur. Geride ne kaldı peki? Koca bir hiç...

OĞUZ – İnsanlar öldüğünde ne olur Tuğrul? Yakınları koca bir boşluk hissederler. Geçmeyecek bir acının içine düştüklerini. Doldurulamayacak boşluklar bırakarak gittiğini düşünürler vefat edenin. Sonra ne olur? Zaman geçer üzerinden, her şeyi unutup hayatlarına bakarlar. Sonra belki bir sohbet arasında ya da anıların konuşulduğu bir masada geçer isimleri. Kısa, belli belirsiz bir hüznün gelip gider zihinlerde. Giderek azalır o isim anlamalar ve hatta ismi anılar. Unutulur gidersen, hepsi o. Koca bir boşlukta kaybolursun. Şimdi sen diyorsun ki sizlerden farklıyım. Hayır, değilsin. Orada ışıklarını gördüğün şehirdekiler için yokuz artık. Hatta onlar da bizden farklı değil.

KEMAL – Böyle söyleyince çok ürkütücü geldi.

ARİF – Ne yazık ki doğru...

TUĞRUL – Hani kendinizden iyi durumdakilere bakıp, kendi kendinize “Moralini bozma, bak dişini sıkarsan sen de onlar gibi olabilirsin” dersiniz ya... Benimki de biraz öyleydi galiba. Oğuz her şeyi alt üst ettin. Fakat korkunç olan şu ki haklısın.

(Kapının altından bir şişe içki içeri itilir)

KEMAL – İşte geldi!

ARİF – İyiden iyiye buraya alışmaya başladık, farkında mısınız? Neyse aç şu şişeyi de birkaç kadeh içelim. Zihnim patlayacak gibi, uyuşmaya ihtiyacım var.

TUĞRUL – İnsan her şeye alışıyor. Klişe ama doğrusu bu...

OĞUZ – Çünkü hayatta kalmaya çalışıyoruz. Bir tanrının zihnine ve bir ölümlünün bedenine sahibiz. Zihnimiz sonsuzluğa uzanırken bedenimiz bunu beceremiyor. Burada, bu lanet olası odadayız. Oysa zihnimiz geçmişe ve geleceğe gidip geliyor. Sadece ona uyarsak deliririz, emin olun deliririz. O yüzden yaşamak için kabulleniyor, kabullendiğimiz için alışıyoruz.

ARİF – Kendimize küçük dünyalar yaratıyoruz. Burada yarattığımız gibi. İsteklerimizi sağlayan sahte bir tanrımız, gözümüzü açtığımız sahte bir doğumumuz ve mecburiyetten oluşmuş sahte bir dostluğumuz var. Dostluğumuz için sahte demem biraz tuhaf geldi belki size. Fakat şunu düşünün, dışarıda asla birbirimize burada olduğu gibi tahammül etmeyecektik. İşte sahteliği de burada.

KEMAL – Hatırlatın da bir daha sizinle bu konuları konuşmayayım. Belirsiz bir karanlığın içine çekiliyor gibi hissediyorum.

TUĞRUL – Gerçek öyle yapıyor. Çünkü onunla yüzleşmesi zor. Onu görmemek için yalanlara ihtiyacımız var. Gerçeğe bakarak yaşayamayız.

KEMAL – Gerçek belirsiz bir karanlık değildir. Tamam çoğu zaman kabul etmesi veya itiraf etmesi zor olabilir ama gerçek belirgin, açık ve kuşku götürmezdir.

TUĞRUL – Gerçek belirsizdir demedim. Sadece ona bakmak korkucudur. Bir odada yok olan hayatını görmek gibi örneğin. İşte sana belirsiz bir karanlığa çekildiğin hissini veren, bunu yapan gerçektir.

ARİF – Hadi birer kadeh içelim. Yaşıyoruz hala öyle değil mi? Bu da bir şeydir

TUĞRUL – Eğer yaşamak diyorsan şu an içinde olduğumuz duruma evet, yaşıyoruz. Hadi şerefe!

KEMAL – Gözümüzü açtığımız zamanla şu an yaşadığımız an arasında siyahla beyaz kadar fark var. Çoğu zaman zorla tutulduğumu bile unutuyorum. Sanki hep buradaymışım gibi, tuhaf.

TUĞRUL – Oğuz demin güzel izah etti. Hayatta kalmaya çalışıyoruz çünkü... Her geçen gün ondan biraz daha uzaklaştığımı hissetsem de... neyse boş verin. Hadi içelim!

OĞUZ – Neden bilmiyorum bugün çok tuhaf davranıyorsun Tuğrul. Neşeden havalara uç da demiyorum tabi ama ne bileyim oldukça tuhafısın.

TUĞRUL – Kurtuluşun tek bir yolla olacağını fark etmişimdir belki.

OĞUZ – Ne demek istediğini anlamadım?!

ARİF – Oğuz’un aramızdan birinin duygusal durumu ile ilgileniyor olmasına da şahit oldum ya... Artık ölsem de gam yemem.

KEMAL – Hakikaten! Belki de hayatındaki bir ilke şahit oluyoruz.

OĞUZ – O kadar da değil. Siz de beni iyiden iyiye bencil ettiniz. Hem durun şimdi konu ben değilim. Sorumu cevaplamadın Tuğrul.

TUĞRUL – Hiç... belirli bir şey için demedim. Kabullenme ile ilgiliydi. Az önce konuştuklarımızla alakalı. Bakmayın siz bana yahu, bugün biraz kafam dağımk hepsi o.

OĞUZ – Kabullenme demedin ki kurtuluş dedin.

KEMAL – Evet... aynen öyle dedin. Ne demek istediğini tam olarak anlattıysan, biz de öğrenmiş oluruz şu kurtuluşu.

TUĞRUL – Kabullenmek... kurtuluşumuz bu kelimedede.

ARİF – Yani?

TUĞRUL – Yanisi şu, burada olduğumuzu kabul etmeliyiz artık. Ve muhtemelen burada öleceğimizi. Umudu yok ederek kurtulabiliriz.

OĞUZ – Bunu kabul edemem! Benden bunu yapmamı kimse bekleyemez. Bir gün dışarıya çıkacağız. Bilakis umudumuzu diri tutmalıyız.

TUĞRUL – Benim için bahsettiğin şey bir kurtuluş değil. Orada da bir gerçekliğim yok. Burayı, duvarları, sizleri, her şeyi kabul ediyorum.

KEMAL – İyi de kurtuluş anlattığın şeyin neresinde?

TUĞRUL – İçinde... Yahu boş verin beni sıkıştırmayı. Yarına bir şeyim kalmaz.

ARİF – Bazıları umutlarını yok ederek, bazıları da umutlarına sarılarak ayakta kalıyor galiba.

Tuğrul'un anlatmaya çalıştığı şey, kapı açılıp dışarı çıkarım umudunu yok ederse içindeki acıya son verebileceği. Yanlış mıyım?

TUĞRUL – Eh aşağı yukarı öyle bir şey...

(Tuğrul kapıya doğru bakar)

TUĞRUL – Bedeninizle demirden geçemezsiniz!

OĞUZ – İyiden iyiye tuhaflaştı bu yahu...

KEMAL – Aynen öyle... Başka bir konu açabilir miyiz artık. Çakırkef oldum zaten, iyiden iyiye duygusal bir hale girmek istemiyorum. Tuğrul hadi sen bir şey söyle de yapalım. Ne istersen.

TUĞRUL – Tuvalete gitmem lazım. Belki sonra...

(Tuğrul kalkıp banyo kapısına doğru gider. Kapının önünde durup onlara bakar)

TUĞRUL – Kusuruma bakmayın.

KEMAL – O da nereden çıktı şimdi? Kusur musur yok yahu, hadi git de gel.

ARİF – İyiden iyiye duygusala bağladı bu da

(Tuğrul banyoya girer)

OĞUZ – İnsanın elinde olmuyor çoğu zaman. Tuğrul'u anlayabiliyorum. Bir sürü şeyi özlüyorsun. Zamanında önemsemediğini düşündüğün şeyleri bile. Ulaşamayacağımı bilmek insanı derinden yaralıyor. En kötü kabusumda bile böyle bir şey yaşadığımı görmedim.

ARİF – Bak o konuda haklısın işte. Her sabah uyandığımda önce kapıya bakıyorum. Olur da açılır diye fakat asla öyle bir şey olmuyor.

KEMAL – Doğrusu ben uzun zamandır bakmadım. Dışarıda birilerinin bizi aradığını düşünüyor musunuz sahiden? Tuğrul bundan çok emin de gerçi.

ARİF – Hala mı? Hiç sanmıyorum. Yakınlarımızın bir şekilde olanları kabullendiğinden eminim tıpkı bizim gibi. Aynı gün, aynı şehirden dört kişinin kaybolduğunu fark eden bir polis için ilginç bir vaka olabiliriz en fazla. Hatta olumlu düşünüp onun sonuna kadar bu vakanın peşinden gittiğini düşünelim. Bunca yıldır iyi kötü bir şey ortaya çıkardı değil mi?

OĞUZ – En fazla birkaç ay uğraşmıştır. O da senin dediğin gibi en iyi tahminle. Doğrusu ben de Arif gibi düşünüyorum, herkes durumu kabullenmiştir.

KEMAL – Tuhaf ama söyledikleriniz beni rahatlattı. Tuğrul'un anlattığı gibi olduğunu düşününce insanın içini hüznün kaplıyor. Bilinmez peşinden koşmalarını, kendilerini bir hiç uğruna heba etmelerini istemezdim.

ARİF – En azından özlüyorlardır ha..

OĞUZ – Umarım... umarım özleniyoruzdur.

KEMAL – Siz de Tuğrul gibi melankolinin içinde kaybolacaksınız şimdi. Sahi nerede kaldı bu yahu? Tuğrul!

OĞUZ – Duş mu yapıyor acaba. Bu kadar uzun kalmazdı

ARİF – Yalnız kalmak istiyordur belki üstüne düşmeyin.

KEMAL – Başka bir zaman olsa haklısın da iyiden iyiye kendini üzmesine gerek yok şimdi.

(Kemal yerinden kalkıp banyonun kapısına gider)

OĞUZ – Kemal haklı. Fazlasıyla karamsar bugün, yalnız kalıp düşünceler arasında kaybolmasının bir faydası yok.

KEMAL – Tuğrul!?

...

(Kemal kapıyı çalar)

KEMAL – Tuğrul gelmiyor musun? Seni bekliyoruz...

...

OĞUZ – Ses gelmiyor mu içeriden?

(Kemal kapıyı dinler. Bir kez daha çalar)

KEMAL – Hiç ses yok. Tuğrul ne yapıyorsun içeride Allah aşkına. Bak seni bekliyoruz.

...

ARİF – Beyler içime bir kurt düştü. Kötü bir şey yapmış olmasın.

OĞUZ – Kemal gir içeri!

(Kemal kapıyı açıp içeri girer)

KEMAL – Yardım edin! Tuğrul kendini asmış.

(Sahne kararır)

(Kemal yatakta yatmaktadır, hastadır. Ağır ağır uyanır. Arif yatağın ucunda oturmaktadır)

ARİF – Biraz daha iyi misin?

KEMAL – Eh... en azından şu baş dönmesi geçti.

ARİF – Düzeleceksin düzeleceksin... moralini sakın bozma.

KEMAL – Sana da bir sürü zahmet verdim. Ne kadardır uyuyorum sahi?

ARİF – Neredeyse iki gün oldu.

KEMAL – Nasıl oldu da bu hastalığı kaptım anlamak mümkün değil. Üşüttüm diyeceğim ama ona da benzemiyor.

ARİF – Doktor getirebilseydik buraya. Ah bari ona izin verselerdi...

KEMAL – İlk kez Tuğrul için istemiştik değil mi?

ARİF – Ne kötü bir gündü. Baştan anlamamız gerekirdi...

KEMAL – Anlasaydık bile bir şey değişir miydi ki?

ARİF – Doğru söylüyorsun. Bir süre mani olabilirdik belki fakat sonunda yine yapardı sanırım. Bu arada bir şeyler yemen lazım. Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemedin.

KEMAL – Hiçbir şey yiyelim yok. Su varsa içerim.

(Arif bir bardak su doldurup verir)

KEMAL – Burada öleceğimi hiç düşünmemiştim...

ARİF – O nasıl söz! Rica ediyorum kendini koyverme.

KEMAL – Oğuz banyoda düştüğünde yanına ilk ben gitmişim hatırlıyor musun? “Sonunda kurtulacağım” demişti. Tuhaf gelecek sana ama öleceğini kastetmediğini düşündüm. Bir doktor ya da hastaneye gitme umudu... Sonra kimse gelmedi.

ARİF – Onlara son vazifemizi yapmamıza izin vermeleri gerekirdi. Bunca yıl aynı yerdeydik. Bizi bayılıp götürmemeliydiler, bunu hak etmemiştik.

KEMAL – Hangisini hak ettik ki Arif?

ARİF – Bilmiyorum... belki bir çok şeyi hak ettik. Belki tüm bu olanların görmediğimiz ve anlamadığımız bir sebebi vardı. Yaptıklarımızın kefaretiydi bu. Fakat bunca yıllık arkadaşımızı öylece alıp gitmemeliydiler.

KEMAL – Değersiz bir eşya gibi...

ARİF – Özur dilerim, saçmalıyorum. Sanki bizim bir değerimiz varmış gibi. Senin de başını ağrıtırıyorum boşu boşuna.

KEMAL – Konuş lütfen. Uyumak ya da kendi düşüncelerim arasında kalmak istemiyorum.

ARİF – Sen uyurken buraya geldiğimden beri ilk kez yalnızlık korkusunu yaşadım. Dördümüz de buradayken bazı geceler siz uyuduktan sonra kalkar, yatağında otururdum. Eskiden; yani buraya gelmeden önce, yalnız kalmayı severdim. Neden bilmiyorum beni sakinleştirirdi. Fakat dün gece defalarca senin nefes alıp almadığını kontrol ettim. Neyi fark ettim biliyor musun?

KEMAL – Neyi?

ARİF – Ailemden biriyle bile seninle geçirdiğim kadar uzun zamanı birlikte geçirmedim. Söylemesi tuhaf gelecek ama senden daha iyi tanıdığım hiç kimse yok yer yüzünde. Kardeşim olmadı benim hiç... şimdi sen varsın.

KEMAL - ... Bunu duymak iyi mi geldi, yoksa kötü mü bilmiyorum.

ARİF – Dedim ya, sen bana aldırma. Konuş deyince öyle dökülüverdi ağzımdan. Baş dönmen geçti mi?

KEMAL – İyiyim iyi, merak etme... Benim bir kardeşim vardı. Yılda bir iki kez görüştüğüm. Sen söyleyince düşündüm de Tuğrul’u bile daha çok tanıyordum.

ARİF – Kardeşlerimizi kaybettik...

KEMAL – Öyle...

ARİF – Hayatımızı da kaybettik bu duvarlar arasında.

KEMAL – Doğrusu şu an o günleri özlemle anıyorum. İnsanın sağlığı bozulunca her şey farklılaşıyor.

ARİF – Her zaman o kadar da kötü değildi tabi. Tuğrul’u korkuttuğumuz gün mesela, ne kadar eğlenmiştik... Fakat özgürlük olmayınca hep bir eksiklik oluyor. Bitmeyen bir özlem gibi. Orada olduğunu ve yerinin asla dolduramayacağını biliyorsun.

KEMAL – Bunca yıl sonra ne isterdim biliyor musun? Birinin çıkıp neden burada olduğumuzu söylemesini. Dışarıda bir yaşamımız olsaydı mutlu olur muyduk ya da özlem duyduğumuz kadar içinde olmaya sevinir miydik bilmiyorum. Fakat bildiğimden emin olduğum bir şey var, neden burada olduğumu öğrenmek isterdim.

ARİF – Keşke... ama benim hiç umudum kalmadı o konuda artık.

KEMAL – Ölmeden önce son bir umut benimkisi de.

(Arif kalkıp pencereden dışarı bakar)

ARİF – Buradan şehre bakarken binaların değiştiğini, bazılarının yıkıldığını, bazılarının yapıldığını izledim. Her seferinde orada olduğumu, sokaklarında gezdiğimi hayal ettim. Ama doğruyu söylemek gerekirse senin söylediğin şey aklıma geldi arada bir. Hayal ettiklerimi bulabilecek miydim gerçekten orada olsaydım? Çevremde sevdiğim, mutlu bir yaşantım olacak mıydı mesela? Ne var biliyor musun, küçük bir köyde yaşayan biri gibi büyük şehre gittiğimde her şeyin iyi olacağını düşündüm. İstemsiz bir şey bu galiba. Buna özlem mi yol açıyor yoksa esir olmak mı bilmiyorum. Bizi bağlayan şey bu kapı mı gerçekten. Kaç yıldır kontrol bile etmedim açık olup olmadığını.

KEMAL – Dışarıda her şeyin daha iyi olacağını sana düşündüren şey kurduğun hayaller. Seni harekete geçiren, ayakta tutan, devam etmeni sağlayan şey de o. Fakat biliyorsun hayaller sadece yıkılmak için kurulur.

ARİF – Daha iyi veya daha kötü olacağını bilemediğimiz bir şeyi neden bu kadar özleyorsun o zaman?

KEMAL – Şu kapı yüzünden. Elde edebileceğimizi düşündüğümüz şeylerle aradaki tek engel. Gerçekte asla sahip olamayacağımız şeyleri bir süre elimizde tutup yaşattığı hissin peşinde koşuyoruz. Hepimiz uyuşturucu müptelası gibiyiz.

ARİF – Hiç birine itirazım yok bu söylediklerinin. Doğrusunu istersen bulunduğum durumu kabulleneli çok oldu. Dışarıda ulaşacağım ya da elde edebileceğim hiçbir şey yok. Benimki geçmiş günleri düşününce kaybolan özgürlüğüme hayıflandığım günleri hatırlamaktan ibaret.

KEMAL – Özgürlük gibi hiçbir şey yok. Sanırım bunu senden ve benden başka daha iyi anlayacak hiç kimse de yoktur.

ARİF – Değerinin farkındayım. Fakat benim için buradan ötede bir yer kaldı mı emin değilim. Çıkma şansım olsa gerçekten gider miydim, bilmiyorum.

KEMAL – Doğrusu ben de...

ARİF – Hayallerimizden başka dışarıda bize ait olan hiçbir şey yok artık.

KEMAL – Çok yorgun hissediyorum. Biraz uyuyacağım galiba.

ARİF – İyi misin? Tuhaf görünüyorsun...

KEMAL – Sadece uyuyacağım...

ARİF – Kemal!?!?

(Kemal gözlerini kapar, ölmüştür. Arif emin olmak için birkaç kez kontrol eder, Kemal'i uyandırmaya çalışır. Yatağa doğru eğilip ağlamaya başlar. Bir süre sonra kalkıp odada dolaşır)

ARİF – Bir dakika durun! Tuğrul'u ve Oğuz'u alıp götürdüğünüz gibi yapmayın... Ah Kemal...

(Yeniden Kemal'in yanına oturup ağlamaya başlar. Kilitli olan kapı gıcırdayarak açılır. Arif kapıya doğru dönüp bakar)

ARİF – Ne yapmamı bekliyorsunuz, Kemal'i bırakıp gitmemi mi?

(Arif kalkıp kapıyı yeniden kapatır)

ARİF – Beni duyduğunuzu biliyorum. Yıllar boyu sessizliği seçtiniz. Biz burada hayatımızı yok ederken duvarlar arkasında izlediniz. Ne için yaptınız ya da kimsiniz bilmiyorum. Kulaklarınızı açıp dinleyin beni şimdi. İnsanlar öyle veya böyle kendi hapisanelerini inşa eder. Duvarları, parmaklıkları ve gardiyanlarını belirler, sonra orada kendilerini güvende hissederler. Özgürlük dedikleri şey çoğu zaman budur aslında. Kurdukları duvarları severler özgürlük diye. Bizler kendi isteğimizle kurmadık duvarlarımızı. Şurada yatan arkadaşım, dünyada geride kalan tek dostum mesela. Ya da ben, buraya sizin tarafınızdan atıldık. Duvarlar düşmanımızdı. Fakat ne var biliyor musunuz, bir yerde yeterince uzun kalırsanız orası olursunuz. Şimdi açılan kapıdan yürüyüp gitmemi, bir hiçlikte her şeye yeniden başlamamı mı istiyorsunuz? Bunu yapmayacağım. Bunu yapamam. Orada yeniden kendimi güvende hissedebileceğim duvarlar kuramam. Burası evrenim,

yatağım dđnyam, penceresim hayallerim. Dışarıda bilinmezlik içinde dolaşamam, artık çok yaşlıyım. Benden bunu isteyemezsiniz. Size burada noktalanacak hayatımı sunuyorum.

...

(Kemal'in yanına oturur)

ARİF – Ne var biliyor musunuz? Dışarıdakiler için hep şu soru vardır: Ben neden buradayım? Bazıları cevabın öte tarafta olduğunu, bazıları ise yokluk olduğunu dđřünür. Hepsini emin olduğunu söylese de değildir. Sadece inandıkları şeyin doğru olmasını ümit ederler. Soruları asla açıkça yanıtlanmaz. Fakat benim böyle bir şansım var. Geride bıraktığım üç arkadaşım ve yok olan hayatıma rağmen bir cevap alma ümidim var. Kimseniz karşıma çıkıp söyleyin, yalvarıyorum size. Neden!? Neden...

(Ağlamaya başlar. Kısa süre sonra kapı açılır ve şık kıyafetler içinde yaşlı bir adam belirir. Arif bir süre sonra onu fark eder. Kısa süre bakışırlar)

ARİF – Neden?

ADAM – Bunu duymak istediğinize emin misiniz?

ARİF – Hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar. Lütfen söyleyin!

ADAM – Hiçbir nedeni yok. Sadece çok param ve bol vaktim vardı.

...

ARİF – Bilmemenin kıymetini anlamıyoruz...

ADAM – Cevaplar hiçbir zaman istediğimiz gibi olmaz.

ARİF – Bir dakika... sizden iki şey rica edeceğim.

ADAM – Söyleyin...

ARİF – Kemal'e son görevimi yerine getirmeme izin verin.

ADAM – En azından bu kadarını yapabilirim. Peki diğerini?

ARİF – Teşekkür ederim... Burada kalabilirim değil mi? Gidecek hiçbir yerim yok.

ADAM – Pekala...

(Yaşlı adam geriye dönüp gider. Arif arkasından bakar...)